

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 15. Si velis id tecum agat Deus, quod cum altero, idem tu quod alter cum Deo adimple.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52962](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52962)

cas. Quid non moliris, negotiariis, lucratis, remisque, velisque tendis, quo possis statui tuo quæ in mundo habes plenè satisfacere? Quam incubis sollicitus, ut illi respondeas, quid dicent? In obsequium diaboli quam non cruciaris, ut quæ tibi persuaserit, ea facias? quam excitatus, ut id perficias ad quod te demon impellit? Pro carnis voluptatibus, quos labores non persers infatigabiles, quas non subis expensas ut eius fruaris deliciis, libidine, molli? Heu te infelicem!

Quanta audimus hoc. fac & hic. Ex tantis, quæ in diaboli decoquis famulatu, mundi seruitio, carnisque cupiditatibus, in Dei quidquam non expenderes obsequium, qui decumbit æger in hospitali in tot pauperum gregibus? Ex tot malis noctibus, diebusque peioribus quas in diaboli ministerio consumis, tuisque teris appetitibus, nec viam in Dei transigeres obsequium: De tam gravi, quo laboras studio, ut te miserum diabolus abripiat, & ad inferna propetes, nec aliquod in Dei honorem insumeres & quo possis cælo perfrui?

Iaco. 4. 5.

IV. Iacob si b. studio lum imitatur.

Ad amissum hic prof. ro quod ait D. Iacobus, nimirum Deum quadam æmulatione prouocari. *Ad inuidiam concupiscit spiritus.* Quæ est precor, hæc inuidia: Num aliquid est invidia, quod in Deum casit? Nostro loquendi modo significat Apostolus, extremum dolerem, viuimque zelum, quo Deus commouetur illi simile, quo vir aliquis inardesceret hic contra amicū suū, quem aduerteret nihil agere in gratiam sui, eorum quæ debet, omnes autem netuos interdere, curamque ponere, ut eius inferuat voluntati, qui eius ruinam, perditionemque meditatur. Hæc age charissime cur illo non vterer? argumēto, sanctissimi Patriarchæ Iacob, quid non egit plurimis annis in causa Laban fœderi sui, viri tamen tot periculis nominatissimi? quidquid valuit illi valuit. In se tandem reuersus sic locerum alloquitur. Domine nati tam annis pluribus tibi seruito diligenti sumus, sed nec vllum mihi de tot laboribus, video superesse emolumentum, suadet ratio, pellit æquitas, ut saltem vel paululum meæ aliquid conquiram familiæ, meæ studeam vtilitati. *Tu nosti, quomodo seruierim tibi hoc iustum est igitur, ut aliquando prouideam & domui meæ. vniuersum studium meum pluribus annis ad tuam contuli commodum, meque in domo tua sudore madidum, & labore constatum negligis, sepe sapienter tacui circumuenus, & elulus ingemui, nunc urget me necessitas, ut ex tanto labore, quem tuis in negotiis subui, aliqualem tandem operam pro me suscipiam. O*

Christiane, qui tot annorum curriculis mundofamulus seruauisti, quot ab vlti numeras rationis, totamque vitam tuæ dedicasti sensuulari, nunquid iustitia postulat, ut vel parum animam curares, Deoque seruitus, & de tanto labore, quem mundo dedicas, aliqualem amodo Domino consecraret?

§. 15. Si velis id tecum agat Deus, quod cum altero, idem tu quod alter cum Deo adimplere.

Poterat igitur Christus legitimam ac sufficientem ciuitibus suis iuxta prædicta dare rationem: scilicet quod miracula, opera essent gratia, quæ non deberent, nec peti possent ex iustitia, nec titulo naturalitatis, hanc tamen subiectet sed subire vult iudicium, ac euulset ostendere, quod in ipsos ipse non deliquerit, nec vllam esse culpam, non facere in eorum gratiam, ciuitatis aut patriæ, quod extraneis fecerat, quidmo ex parte illorum esse defectū, & patriæ se culpa detineri, quò minus ibidem esset miracula, quæ apud exteros frequentissima facta noscebantur. Videtur, (inquit D. Amb. in hæc locū,) quod ista fuerit benedictio, fundata quæremonia Nazareth: eū negari nō posse, quin homo benefices, sola ductus ratione, saltē patriæ negare non debeat, quod cōmunicat extraneis, vnde respondet illis liquido probas quod ipse nulla in patria faciatur miracula, nō sibi sed illis in culpā adscribendū. *Nō oriof Saluator excusatur, quod nulla in patria sua miracula virtutis operatus sit, ne forte aliqui vultorem patriam nobis esse debere putaret affertum.*

De Deo ciuitates aliquæ tempore variis Amos querēbatur, quod super vicinas exterasq. preter ciuitates, in illas autē nec pluuia nec ros decederet, quæ tamē se Dei notabāt esse ciuitates: & vna pars cæpi cōplura florēsceret, altera verò nō cōplura exaresceret, quocirca obmurmurabāt dicētes: quid huic altera præualt, & ciuitas, cur ibi & non hic pluuia decidit? Vtq. poterat illis respondere Dñs, inanes has esse expostulationes, & inuillas interrogationes: quia hæc agri parti & nō altera imbibus inebriare, ex eius mera pendet voluntate, hæc autē nullā aliā agnoscat causā, quā seipsā. Hoc quoq. Iob intimaui, illi inter alia quæ nullā habent in terra, cur san rationē proponens, hæc de pluuia quæstionē. Dicit: ito mihi feb, quis pluuia dirigit ut in illā & nō in hæc decidat fecunda regionem? Cur hic & non ibi quod pluat, vbi viridis nulla germinat herba, & ibi virētes herbar, floresq. pullulent odoriferi, & nō in illo cæpo, vbi horū erat abundantia, cuius defectu cur cæta paulatim exarescant? *Quis dedit*

vehementissimo imbri curru, & via sonantes con-
 trui, ut plures super terram absq; homines in deser-
 to, ubi nullus mortalium commoratur, ut impletet in-
 via & desolata, & produceret herba virentem. At
 noluit hoc ut Saluator argueretur, ut ne leuissi-
 ma exultationis obtenderet occasionem, seu que-
 relam, sed per eundem illis respondet Prophe-
 am: quod illorum hoc esset culpe imputandum, & quod
 aquas fertilissimas ac copiosissimas alias inunda-
 do regiones, ipsos aquarum inopia permitteret
 exarefere. Non abnuo, respondet Deus super hac
 & hac, & non super illa pluit civitate, illorum &
 non horu irrigant prata, plus super una civitate
 & super altera civitate non plus pars una copiosa
 est, & pars super qua non plus, aruit. Ego prohibui a
 vobis imbre, &c. Ego ego feci at vobis hoc im-
 putandum, qui me continuo provocatis, exacerba-
 tis, peccata multiplicatis, & scelera sceleribus cum-
 mulatis: Imbre agitis, multiplicatis iniquitatem
 &c. Vero verius est, opera gratia a mera Dei
 pedere voluntate, ob qua interprete D. Aug. Da-
 vid illa inscribit pluvia voluntatem. Quia aliud
 non agnoscit principiu, praeter diuinam voluntate,
 qua illam demittit, vbi & quomodo placuerit.
 Pluit in Paulu, sterile vepretu, aqua adeo foreu-
 da, ut illu in paladium fecundarunt. In Mattheu
 spiritus arundinetu in Magdalenam Arabia deser-
 tu aridissimu, vbi adibus, serpentes ardentissi-
 mas horridu, & in horu mutat deliciaru. In Pe-
 tru plur, qui negavit, qui deitavit: & Ecclesie
 Epist. Lxxi. hanc creat angulare: Operatur inquit Apo-
 st. omnia secundu consiliu voluntatis sua. Non ei
 opus est alia requirit consilia, alias scrutetur ra-
 tiones, nisi sua voluntate. Ita Pater quonia sic pla-
 cetum fuit ante te. Nihilominu intrare vult in
 iudiciu & probare, te esse, qui ponis obstaculum
 me tua tibi communicet dona, & gratias in abu-
 dantia, nec te posse vilo pretextu excusare aut in
 eum culpa rejicere: No dixeris (monet Spiritus S.)
 Ill. Perdu abest que enim odit ne feceris. Ne dixeris,
 ex parte Dei ille mihi desuit, eius mihi gratia
 deegatur: no enim ille tibi deest officiosus, ni-
 si tu illu offenderis. Sceleratus, ea qua ipse ex-
 citatur, perperado: Ne dixeris Nazareni, quod
 ex parte Christi sit impediunt: ipse, & ipse vobis
 deit beneficis no ea in gratia vestri faciendo,
 Caparna: ex parte namque vestra peccatu est,
 non enim vos ad eu recipiendum sicut alij, co-
 ponitis: Perdito tua ex te Israhel: Ipsi expostula-
 tur, cur de tanto, quantum alioru causa facio, nihil
 horu in vestru praestit obsequiu. Ego autem de
 hoc expostulo cur vos de tanto, quantum alij alijs

in partibus in mei fecerunt obsequiu, nihil hic
 horu efficiatis? Et nedu aliquid eorum qua illi
 non facitis, sed omnia contraria: no enim solu-
 modo me debito no prosequimini honore, aut
 sicut illi, reverentia sed positum meo detrahitis
 dignitati, velut ex rata portione & eodem mo-
 limine, quo illi nomini mei student exaltatio-
 ni, dicere igitur mihi licet quod hic dumtaxat
 apud vos sum, & sum despectus inhonoratus, cuius
 rei veritas hoc probatur axioma. Non est Pro-
 pheta sine honore, nisi in patria sua.
 Interitum probat D. Basilius Pharaonis, de
 quo sic D. Paul. Vasa ira apert in interitum. Quis
 in causa fuit, ut Pharao damnaretur. Deus? Ab-
 sit, respondet D. Basil. Deus malorum non est
 causa: Nam cum de eo dicit Apostolus vasa ira ap-
 ta in perditionem ostendit, facturam eius malam
 non fuisse, sed ubicumque audieris vasa, intellige
 quod nostrum quislibet ad aliquem factus est a sum.
 Omnes nos finxit vasa gloriae: cetera: in: ut quid
 igitur tot damnantur? quia quisque eorum, se
 vas reddi iure. Deus vas fingit, iram autem, qua
 se praeparat, vel se reddi ira dignum, non fecit
 Deus, ipse se vas reddi iure: ob peccatum enim
 Deus illum execratur peccatum autem, non
 Deus, sed ipse commisit: Vas ira est, qui omem,
 invidia diaboli, operationem, quass vas quoddam sus-
 cepit. Per hoc se reddi aptum in perditionem.
 Vas ira, & quid agit? Eodem quo iusti vult nune-
 re proficisci, quodque mare eadem sibi quam
 Dei amicis seruet transeunti reverentiam. Cor-
 dis arrogantia fretus iter iustorum accensus est in-
 gredi, ac exultavit quemadmodum populo Dei sic
 & sibi mare rubrum permeabile fore. O te lepidu
 stultum! quid tibi maris arrogas iter amplissi-
 mum, quo gaudens permes, iustorum securus
 vestigia? Inimicos eoru operuit mare. O Pharisei,
 qui Salvatoru nostrum adentes, eade qua iusti
 libertate ac familiaritate postulas. Accesserunt
 iusti ad mare, Christus in mare gratiarum, denoru
 & celestium beneficiorum: & concessit illis in-
 gressum & egressum plane honorificum mulieru,
 Chananae. Certumoni, cum ditione qui proba ad
 illum accesserunt intentione suas participavit
 gratias, & illis omnibus tales quales pie require-
 bat & isti Nazareni intus superbia & arrogan-
 tia tumidi praetendunt illas sibi impertiat, quas
 iustis tribuere: liberalis. Quod illu adeunt roga-
 turi: am male disposita, illa, qua prioribus, vi-
 pote bene disposita inculserat. Approxima igitur,
 ipsum: etenim te pelagus pudore confunderet,
 redarguet, evidenterque tuam indignitatem,
 tua malitiam, invidiamque tuam manifestabit.

39
 Rom. 9.
 21.
 D. BA.
 Ho. 9.
 Tom. 1.
 IV.
 Vnde
 ir. ap.
 ta in
 interi-
 tum.
 Exo. 5.

& tuæ culpæ ad tribendum arguet, quod apud vos illa non operetur tuæ virtutis opera, sed nec miracula, quæ passim apud extraneos, utpote iustos operatur.

Alij prout superius egimus, fluvium Xalonem impugnant quod scaturiens in Castilia fecundet rigatque Aragoniam: ne causam imputes Xalonis fluvio sed Castiliam accusa, illa etenim in causa est: eo quod ibidem, via scaturit, montes habet oppositos, rupesque eminentissimas, qui se fluvij cursu opponant, & in aliam Aragoniæ partem diuertant, ubi regio est declivis inferior, & aquis decurrentis ac profluentis aptior, unde per illam decurrit, illam rigat, & fecundat, opibique cumulat infinitis. En tibi hic fluvius ille cælestis, de Nazareth scaturiens, & amoris sui pondere singulari, in medium prorumpit civitatis, ubi plebis erat concursus in Synagoga, ut eam abundanter irriget, & gratiarum fluenta profundat, plenoque alio torrentem suarum emittat misericordiarum: *Ego quasi*

Eccl. 25. 47 *fluvius Doryx etc. Et dixi. Rigabo norum plantationum.* Opponunt illi petram altissimam, superbiæ diabolicæ, montem firmissimum, & rupem velut prætam, cordium scilicet suorum obdurationem, qua illum despicunt, & ut impossitorem habent, ac oratorem cæteris loquaciorum. (a)

(a) *Hab-lador de ventaja.* Quid fluvio faciendum? In aliam decurrendum partem: cum enim gratiarum eius nunquam fluere desinent & exarscere poterunt torrentes copiosissimi, ad alienos delibentur, decliviores, humiliores, illos perfundat, illos riget, inter illos profuatur, nunquam stagnet: *Non dixeris per Deum abest.*

Eccl. 15. 14 *V.* Modò cape rationem, cur Deus non tibi, ut

tibi de-secutum imputa gratiarum. alteri sua conferat beneficia. Consideras aronitum mirabilia quibus Deus terrestrem illum præuenit in benedictionibus dulcedinis Seraphinû D. Franciscum: quæ & ipsos rapiant angelos in admirationem; raptus, cælestes harmoniæ, passionis Christi impressa signata. Peruolue cæssa S. Catharina Senensi prodigia, cui Deus sensibilibus de pectore cor eruit, & proprium sua substituit manu, horasque cum illa persoluit canonicas. Attende triumphos martyrum gloriosissimos, cõta totius Romani imperij vires, mundique potentissimos: Mirare victorias inclitas SS. Confessorum, Monachorum, Anachoritarum quas de dæmonum inferniq, retulere potestatis. Quo nõ sanore dignatus est larronem sibi in cruce lateronè: Publicanum Zachæum? Davidem adulterum? Audio te dicentem Domine: ex tot præclaris beneficiis alijs liberaliter con-

cessis, me negligis illiberalis? Ne culpâ Domino adferbas, te ipsum reum accusa. Quo etenim iure exoptulas, ut diuinus ille fluvius effundat, & agnas aperiat tuæ misericordiæ, per te decurratur, si montem opponas durissimum, & cordis tui obliuionis fortissimum obstaculum, in tantum ut nullus hic prædicator, condellatus nullus, exterius nulli conscientiæ reus, ortus & agitationis interitus nec iræ diuinæ timor, nec iudicij, inferniq horror, vllam in te vaquam, sicut in alijs fecerint apectoram.

Quo titulo talem tibi qualem Davidi peccati 40. possis indulgentiam? Num eorum agis, aliquid, quæ David egit quæ plurima, seueram adeo subiens penitentiam, ut cinerem tanquam panem manducaret, lacrimas ut potum sumeret, integras noctes tristibus gemitibus, ac gemitibus singultibus dedicaret: oculi eius perennet fontes, & adeo largè profluente, ut lectus præ lacrimis ita maduerit, ac si de fluvio interfus traheretur: *Laboravi in gemitu meo, lanabo per singulas noctes lectum meum, & lacrimis meis stratum meum rigabo.* Quo iure vis tam misericordem se tibi, sicut D. Petro, exhibeat? Numquid tu, quod ille? De loco namq; discedit, qui ille ad peccatum viam straxerat vnicò scilicet cunctas amputans occasiones, ita corde totus afflatus, ut ex lacrimis oculi erunt pentibus facies eius sulcos traheret profundissimos. Quo debito præcendis talem qualem Abraham, Deus faciat tibi gratiam? Numquid tu, quod ille? Non enim solummodo propter Deum propria ex cessit terra sed domum erexit, pauperibus in hospitium, & parum ei erat aduenientes excipere, nisi etiã illis in itinere curreret obtutus, in huius illos multò quæreret diligentius (ingit D. Chryso-
quàm optatam venator feram persequatur. Quo nomine postula iacturas tibi restituit? Deus, sicut Iob cuncta in duplioni perdit restituit? Numquid tanta in tribulationibus, quanta Iob exultas patientia? & quo casus sunt asperiores, eo gratiarum Deo reddis actionem ampliotem? Num hoc intonas: *Domini deus, Dominus abstulit. Sicut Domino placuit in factum est, sit nomen Domini benedictum.*

Numquid illa perficis, quæ illi, qui sincerè Deum non offendere satagebant? Id quod S. Benedictus, qui ut carnis euinceret temptationem, se nudû inter veprea voluauit? Id quod S. Franciscus, de eodè facinore laudabilis insuper, & intensissimi tempore frigoris, & hyemis iniuriæ, algidissimæ nuvis globulos amplectebatur? Id quod D. Dominicus, qui terciò per diem carnem suam

fram vsque ad sanguinis profusionem flagellis excipiebat. Tunc sunt Monachorum exercitia, qui se strictissimis adstringebant penitentibus, pectora tundentes, feras pendulas labijs suis asfigentes, et noctibus in oratione connectentes? Num ana horitas imitatis, qui in peccatorum suorum penam, se velut carceribus concludebant, viciatim comedentes, guttationes bibentes, sub dio & frigido aere noctibus, sub ardenti flammis solis radijs tota die persistentes? Numquid D. Hilarionis aliorumque insequeris vestigia, qui quo carnem suam macerarent in dies quinque ficus comedebant, bibebant que frigidam? Num Dei seruos amularis? Vbi lectus nudus tellus? Quid de cilijs asperimus? Vbi cupiditatum illicitarum refrenatio? quis mundi contemptus? quis Dei timor? qualis in proximum charitas? quid tu tibi persuades, quod beneficia, donaque, quibus Deus amicos suos abundantanter cumulauit, ea impetiarint, seipios lauitis excipiendo, genitaliter comedendo, ad latere aem & crapulam bibendo, se ingurgitando, molliter dormiendo, suis appetitibus plus satis indulgendo? Illorum perlegē gesta memora-ntia.

rum assiduo sanctorum exercitio. Sunt autem verba D. Bonauent. aureis digna conscribi literis, oculisque perpetuo proponenda: *Filia tu credis, quod omnem gratiam, quam habui, habuerim sine labore? Non est ita; imo nullam gratiam donū, aut virtutē à Deo habui, nisi magno labore, continua oratione, ardentis desiderio, profunda deuotione multis lacrymis, & multa afflictione, dicendo, faciendo, cogitando semper suis placita, sicut sciebam & poteram, excepta gratia, qua sanctificata fui in utero matris.* (Ex quibus hanc illi proponit conclusionem:) *Pro firmo scias, quod nulla gratia descendit in animam, nisi per orationem, & corporis afflictionem, &c.* Vt autem hæc doctrina ad nostras pertineat aures, illam quoque eadem Dei genitrix purissima D. Brigide cuius reuelationes omnium iudicio in Ecclesia probantur, magnaque habent auctoritatem. Tu, igitur preces tuas coram Deo prosterne, tu roga, veli quæ alibi fecerit: & hic facere *Fac & hic.* Tu similiter, quod illi fac.

Hic innotuit doctrinae responsio illa Diui VIII. Gregorij ad Petrum Diaconum suum, quam Exemple descriptit Familiariter colloquitur quondam plura Diacono suo, vt doctissimus ita sanctissimus *lib. 1.* Pontifex, & paterfamilias eorum Monachi sui *Dial. c. 15.* temporis meritis clarissimi nomine Florentij, & hoc autem singulariter, quod quidquid à Deo per preces postularet, continuo obtineret, in tantum, vt dum ad locum accedit serpentibus terribilem, & ipso rogante, Deo supplicaret, illos abigere dignaretur, ad vicum oris sui verbum oculis ac manibus in aëra sublati Deus continuo postulatis annuit: *Subito caelum intonuit, atque idem tonitru omnes illos, qui illum locum occupauerant serpentes interemit.* Quo audito miratur Diaconus & percunctatur. Sanctissime Pater: quæ potest esse ratio, quod tam cito Deus Monacho petita concesserit, mihi vero, & alijs, vel petita non concedit, vel in multa differt tempora? Vos (respondet D. Gregorius,) IX. alijque estis in causa, qui ea in Dei honorem Ratio etur non agitis, quæ Sanctus hic faciebat. Ille velociter Dei præcepit obediebat, & diligenti studio non dio, quæ Deo sciebat esse placita, exquebatur audia. Hinc Dominus respondebat, illico votis eius precibusque fauens liberalis. Vos & ceteri, vel non agitis id, quod à vobis ex postulat, vel præcipit Deus, vel negligenter, aut tardè perficitis, siudas eius vocibus aures præbetis, quocirca & vestris etiam clamoribus obfuscescit, & vel petita non concedit, vel procrasti- at: *Quid mirum, D. Grego. si postulantes à Domino minime audimus, qui præ-*

D. Beo. Lib. de Cori. 1. 1.

VII. Apparet D. Virgo Elisabeth Hungarica Regina.

D. GREG.

IX.

D. GREG.

eripientem Dñm, aut tardè aut nullo modo audimus
Et quid mirum, si Florentius in prece sua cecidit est
auditus, qui in preceptis suis cecidit Dñm auduit.

Prosa. 2. 6.
9.

Ex huius occasione ponderat D. Greg. illa Spiritus S. sententiã: Qui declinat aures suas, ne audiat legem, oratio eius erit execrabilis. Vnde Deus hic agat quòd alibi, tu fac hic quòd factum alibi.

41

Summopere Dei populus affligebatur: eò quòd tyrannus Holofernes graui cingeret Bethuliam obsidione. Languerat animus etiam fortissimis. Prodit summus Sacerdos Eliachim, illos adhortatur. Euge agite charissimi, sumite animos, in memoriam reuocate, qualiter in deserto Patres nostri non leuib. piessi calamitatibus, ob Amalechitarum grauisimum impetum, per orationes, ieiunia & penitentiam ad Deum confugerint quòd ibitum temporis egit, ager & hic si nos huc, quòd ibi ipsi, egeimus; Scitote, quoniam exaudiet Dominus preces vestras, si manentes permanseritis in ieiunijs & orationibus in conspectu Domini. Exponit hæc omnia eleganter D. Amb. & laus ad præfens interpretatus Euangelium: Euidenter nos sermo Domini Saluatoris informat, & ad studium veneranda ciuilitatis horatur, quòd nero sanatus ostenditur, & maculosi morbo corporis absolutus, nisi qui religioso officio studuit sanari. Non enim dormientibus diuina beneficia, sed obseruantibus deferuntur. Deus speculum est, & talem se tibi offert, qualem te, tu illi. Hæc fuit illa Nazarenorum amentia qui prætendunt, vt ibi in eorum Christum obsequium præster illa, quæ exteriori causâ alibi præstiterat, cum hi non ea agerent, quæ illi. Illi Saluatorem summa exceperunt reuerentiã, vt diximus hi inhonorarunt, illique tanta incredulitate obstituerunt, vt dicant Euangelista, quòd Mirabatur propter incredulitatem illorum. Ita vt, vno eodemque gestu currerent, & honor illi ab extraneis delatus, in eum credendo, & contumelia, qua in illum non credendo conciuens eum affligebant, quocirca, sic vt Caphtarnai magnam Christum fidem mirabatur Centurionis: Audiens Iesus miratus est; sic & hic in Nazareth pernicacem conaturalium miratur infidelitatem. Mirabatur propter incredulitatem illorum.

In lib. c.
4. 12.

D. AMBR.
Lib. 4. in 4.
Lib. de
viduis.
Tom. 4.

§. 16. Non est propheta sine honore.
Honor em Christus prætendebat, non tam sibi, quam in ipsorum hominum beneficium.
O Biceps autem, plus admiror datã à Christo rationem, quam ipsam conclusionem.

42

Vobis non sum sicut alij, beneficus, quia non me, sicut alij, reuererunt. Quid hoc celorum Domine, à quo tempore mundi honores tuis accipitatus? Nūquid tu ille, qui illos deflexisti, & docuisti nos, eosdem pedibus tereremus? Numquid tu ille, qui toto vitæ tuæ decursu honores fugisti, & es protectatus: Ego claritatem ab hominibus non accipio. Quando miraculorum tantum magnitudine conuicti quingue milia hominum, quos in deserto quingue paubus, & duobus picibus satiasti, te honorare, te regio coronare voluerunt diademate, fugam ampuisti, te abscondisti, monisti que fastidium ne videreris ascendisti? Nauitans tuæ gloriæ, hymnis cælestibus, & Angelorum inlodiã celebratam, gloriosa regum tenæ festiuam adoratione, Bethlehemiici stabuli conclusisti angustijs, & ignominia. probos mortis abscondisti, quã subire voluisti in loco ceteris magis publico Hierusalem, die confusus totius orbis, vt iudicialis. Ad rem apte declarat D. Augustinus Domini verba ore Dauidico de castata qui ad litteram Christi dei scribit passio. nem: Ego sum vermis & non homo, opprobrium hominum & abiectio plebis. Quorum varias dat ex. positiones, quæ in ea prima est, quòd per illa Christi voluerit testari humilitatem & quantum in mundi dignitatibus aberat ambiendis: Ego sum vermis & non homo. Vox hæc: Homo, non sumitur, secundum id quòd significat cum qui naturam habet humanam, hoc enim modo, Christus homo erat, sed secundum quòd eum significat qui honores venatur, ea phrasi quem dum vitum abiectum & nullius auctoritatis vocas, de illo dicis, non est homo. Vnde transeunt alij: Ego sum vermis. & non ver. Amplius Christi Opprobrium hominum & abiectio plebis; Non ille expositi li fat erat dicere: contumelijs & opprobrijs affectus sum, sed ipsum opprobrium, & hominum abiectio; de re aliquã pronuntias, valde alba quòd ipsamet sit albedo.

Cum igitur hæc ita sint, quid est quòd modo tam avidum te ostendas auræ popularis, vt rationem non faciendi in patria tua miracula illa assignes, quòd te in illa non honorent? Coulat omnibus, quòd Christus humanæ non esset laudis avidus, nec fama: ieiunio præceps, maxime verò terrenæ; nouerat etenim ipse melius, quam omnes philosophi, qui terrenam gloriam fugerunt, illam magis debere contemni, & conculcari, quã captari: nihilominus illam ambiebat, non propter se, illi namq, nec parum nec multum referebat, sed in maximũ hominum beneficium.